

Livet er nu éngang så..

Som altid, når de promenerede gennem byens strøg, blev der hilst og lagt mærke til dem. Og ikke uden grund, for præsten og hans kone var et flot par, som prægede det lille samfund derude, hvor fjorden mødte det flade agerland.

Blandt parrets mange venner var det Christian og Anna Sofie, medens naturligvis de ældre kirkegængere stadig anvendte tiltaleformen i 3. person, når de efter søndags gudstjenesten trykkede Christians hånd og sagde at 'det var vel nok skønt at høre præsten i dag'.

Netop den dag gik parret måske en kende hurtigere end de plejer. Ikke at de overså et eneste kendt ansigt på gaden, som alle fik den forventede venlige hilsen; men de var få, de trofaste kirkegængere, som de vekslede ret mange ord med.

Selv her ved guldsmed Mogensen, hvor de i sin tid købte deres forlovelsesringe, havde de kun et flygtigt blik til det fristende udstillingsvindue. De to familier, Mogensens og præstens, kom ellers en del sammen privat. Anna Sofie havde jo nok en lille svaghed for de ædle smykker, som så klædeligt fremhævede hendes naturlige ynder. Det huskes stadig i butikken, hvordan præsten en sommerdag, let stakåndet af den korte cykeltur fra præstegården, kom ind for at købe en fødselsdagsgave til Anna Sofie. Joh, og det var altså den flotteste kæde med den ædleste sten, som var ønsket. Prisen var ganske vist noget over, hvad man som sognepræst har på budgettet til den slags, men det sås tydeligt, at præstens forventningsfulde glæde over at opfylde sin udkårnes ønske langt oversteg hans eventuelle bekymringer om bankkontoen.

På det seneste havde det dog mest været Anna Sofie, som selv lod guldsmed Mogensen vise sig sit store udvalg af smykker.

Men fru præsten kunne skam også andet end at pynte sig. Hun var mere end én gang set i en plettet kedeldragt, medens hun slæbte rundt på stiger og malebøtter, og hun havde tydeligvis sat et nyt og ganske personligt præg på præsteboligen. Også på plejehjemmet og ikke mindst i børnehaven så de frem til hendes ugentlige visitter. Især elskede de hendes sange, for hun var dygtig til at finde de melodier, som de hver for sig kendte og holdt af.

Selv havde præsteparret ingen børn. De havde ganske vist været gift nu i mere end 5 år, men de var jo stadig unge, som man sagde, og emnet var således fortsat genstand for megen diskussion, når folk i byen holdt deres sammenkomster.

Da de nåede hen til krydset ved Vestergade, sås præsten pludselig med lange skridt gå ind i kiosken, medens Anna Sofie ventede udenfor. Selv om han var en forholdsvis ny kunde, så vidste fru tobakshandler Iversen godt, at præsten kom for at købe en pakke Prince Light. Ude på gaden tændte han straks en cigaret, selv om blæsten gjorde sit bedste for at komme først med at slukke tændstikken.

De gjorde holdt henne ved nr. 17, der hvor advokat Nielsen har sit kontor. De gik ind ad den tunge trædør. En halv time senere kom Anna Sofie ud igen – og lidt senere og meget langsommere kom også præsten.